

De Ogen van de Wolf

De Ogen van de Wolf

W.M. Caers

Copyright

De ogen van de Wolf

W.M. Caers

© 2020 Weyenberg

ISBN 9789463989732

NUR 334

www.wmcaers.com

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand en/of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of op enige andere manier zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

mundus vult decipit

Proloog

“De Wolven zijn oud,” begon de verteller, “ouder dan de burcht op de rotsen en ouder dan de kroon in de toren. Zij maakten van Wails een machtig land en onder hen verging het ons goed. Maar toen zij verdwenen, verging ook Wails en stierf de ziel van ons land. Eén hartslag door verschillende aders, want de Wolven zijn het land en het land de Wolven...

Er is een verhaal over de eerste van het huis, zoals er een verhaal kan worden verteld – maar nooit wordt – over de laatste van de Wolven. Zijn verhaal, het verhaal van ‘de eerste’, is vreemd en onwaarschijnlijk en toch vertellen wij, Welshen, het in de wetenschap dat het waar is. Het is het verhaal van Raul de Vervloekte, de eerste van de Wolven...

Het was de tijd van de ridders en de grote toernooien. Wails was toen nog een welvarend land en vrede heerste tot ver buiten de landsgrenzen. Raul was een wijs ridder die leefde op de plaats waar nu het Arendsnest staat. Hij stond bekend als een hartstochtelijk jager en er ging geen week voorbij of hij verkende weer nieuw terrein.

Op een dag trok de ridder Raul op jacht in de duistere binnensten van de Wilde Wouden. Hij had een wondermooi wit hert gevolgd in de hoop het te kunnen schieten, maar het hert had hem enkel dieper in het betoverde woud geleid en hem daar uiteindelijk kunnen afschudden. Zo kwam het dat Raul gedurende vele uren verloren ronddoolde door het woud tot het avond werd en hij bij een duistere poel terecht kwam. Raul wilde zijn dorst lessen aan de poel, maar toen hij dichterbij kwam, merkte hij tot zijn ontzetting dat het de badplaats van een fee was.

De fee ontdekte hem en brak in woede uit. Raul jammerde om vergiffenis, maar het was reeds te laat. De fee sprak een vervloeking over hem uit en zei dat hij nooit zou kunnen liefhebben. Want elke nacht zou Raul in slaap vallen en veranderen in een wolf. En als wolf zou hij ’s nachts verscheuren wat hij als mens het meest had liefgehad tijdens de dag.

En zo gebeurde het. ’s Nachts veranderde Raul in een wolf en jaagde hij in het bos. Pas als de zon weer opkwam, veranderde hij terug in een

mens. Bang dat hij verliefd zou worden, sloot hij zich af van alle menselijke gezelschap.

Zo leefde Raul jarenlang: half als wolf, half als mens, afgezonderd in zijn kasteel. Hij werd een nors man die elk vriendelijk gebaar afsloeg uit angst voor het kwaad dat hij in zich droeg. En zo zou hij ook de rest van zijn leven hebben geleid als er niet iets was gebeurd.

Op een morgen werd hij wakker in het bos en merkte hij dat hij niet alleen was. Een mooie jonkvrouw had zijn metamorfose gezien en vroeg wat hij was. Beschaamd omdat ze zijn ware aard had gezien, wilde Raul haar weggagen, maar het was al te laat: hij had haar lief gekregen.

Hij smeekte de jonkvrouw te vluchten, maar ook zij was verliefd op hem geworden en vroeg hem waarom hij een zuiver ding als de liefde wou ontkennen. In zijn wanhoop vertelde hij haar over de vervloeking en vroeg haar niet te blijven. De jonkvrouw weigerde echter en bleef bij hem tot de zon weer verdween achter de horizon.

Op dat moment zonk Raul in een diepe slaap en verscheen de fee met een wolfsvel in haar handen. De jonkvrouw rukte het wolfsvel uit haar handen en gooide het over de fee heen. De fee kwam nu onder haar eigen betovering terecht en kon in de vorm van een beest zich niet langer onttoveren. Het beest rende weg en verdween voor altijd aan de einder.

Bevrijd van zijn vloek kon Raul eindelijk toegeven aan zijn liefde. Hij huwde de jonkvrouw en ze kregen een zoon. Het kind werd geboren als half mens, half wolf en droeg het wolvenbloed met trots in zijn aders. Hij werd de eerste van een nobel geslacht en hij noemde zich naar de wolf die zijn vader ooit was geweest. Het bloed maakte hun geslacht sterk en stuk voor stuk waren ze dan ook grote heren. Met hen kwam Wails tot bloei en zij waren het ook die de grote burcht lieten bouwen die men eenvoudigweg ‘de Arendsburcht’ is blijven noemen. Maar uit de oudste tijden van Raul de Vervloekte, stamt ook de voorspelling af dat, mocht het huis van de Wolven vallen, er een einde zou komen aan de goede tijden in Wails.”

De verteller zweeg even en dacht na. “Het huis is intussen ook gevallen,” zei hij. “De Wolven zijn verdwenen en de burcht zelf is niet meer wat ze geweest is. Het werd een grimmig bastion, besmeurd met het

bloed van het verleden en zij die opkijken naar de eens zo trotse burcht,
voelen nog slechts een rilling over hun rug heengaan.

De burcht is veranderd, zoals alles is veranderd...”

Deel I

Hoofdstuk 1

1. Om elf uur 's avonds wisselde zoals elke avond de wacht van het hertogelijke slot. Twee soldaten kwamen in het gelid de poort door en de overste gaf het bevel voor de wissel. De nieuwe wachters namen de plaats in van de oude en de vorige wacht verdween weer door de poort. Het werd terug stil.

Een uil keek toe terwijl achter verschillende ramen de lichten van het slot werden gedoofd. De torens van het slot leken grijs in het licht van de fletse maan. Ze wezen als naalden naar de hemel en af en toe wapperden de vlaggen gewillig in de wind. Het was nacht en behalve het toevallige geruis van de bomen, was er niks om de stilte te doorbreken. De wachters staarden voor zich uit in het donker. Het beloofde een rustige nacht te worden.

De nachtuil kroop weg in het gebladerte van de boom. Een snijdende wind kwam even opzetten en wolken schoven over de maan. In de schaduw van de bomen verscheen plots een ruiter. De figuur stond weggedoken tussen de bomen en keek met een donkere blik naar het hertogelijke slot. Hij was gehuld in een zwarte mantel en zat onbeweeglijk op het grote paard. Even leek het er op alsof hij monsterlijk grijnsde maar dan trok hij de kap van zijn mantel over zijn gezicht en gaf hij zijn paard de sporen.

De wachters zagen de ruiter op hen afkomen en fronsten de wenkbrauwen. Even dachten ze dat het geen ruiter was die op hen kwam afgestormd, maar iets anders. Iets dat beter geen naam kreeg.

De wachters deinsden achteruit. Het paard leek niet te zullen stoppen en kwam recht op hen af. Hele kluiten aarde werden losgeslagen onder de hoeven van het paard. Bijna was het of het los door de poort zou beuken.

De wachters zetten zich schrap. Het paard was nog geen drie meters van hen verwijderd, toen de ruiter plots een ruk aan de teugels gaf. Het paard briepte gierend en steigerde. De hoeven klauwden in de lucht naar de wachters en dan kwam het paard terug op zijn vier poten terecht.

De ruiter keek honend neer op de twee geschrokken soldaten. Even waren de wachters van slag door de blik in die ogen. Dan hieven de wachters hun pistolen weer op. “Maak uzelf bekend!”

De zwarte man sprak niet, maar dat hoefde ook niet. Hij stak een hand uit en liet één van de wachters zijn zegelring zien. De wachter begreep het onmiddellijk en schoof terzijde. Hij kende die ring en hij kende de kwalijke reputatie van de man die hem om had. “Het spijt me, mijn heer,” stamelde de man, “we hadden u niet herkend... Kom binnen...” De poorten werden geopend en nog voordat de wachters goed en wel opzij waren gesprongen, stormde de ruiter al langs hen heen. En zo kwam de geheime meester van Carnières het slot binnen.

Intussen hield een dienaar elders in het slot zich bezig met het doven van de lichten. Georges was net als zijn ouders voor hem al in de dienst van de hertogin van Carnières sinds hij had leren lopen. Hij had nooit een leven buiten het hertogelijke slot gekend en alles dat hij deed was in functie van zijn meesteres. Als een lagere kamerdienaar had hij niet veel contact met de hertogin, maar hij was haar met lijf en leden toegewijd. De hertogin was het centrum van zijn leefwereld en zijn reden tot bestaan.

De hertogin van Carnières was een van de meest belangrijke personen van het koninkrijk Lenion. Ze heerste over een hertogdom dat ongeveer een derde van Lenion besloeg, maar niet alleen daarom had ze een grote zeg in het bestuur van het land. Ze had een goede verstandhouding met koning de Bethune en naar verluidt waren er maar weinig grote beslissingen die de koning maakte zonder haar instemming. Ze was dan ook een van die mensen die je in Lenion beter te vriend kon houden.

De macht van de hertogin boezemde Georges ontzag in. Voor hem was de hertogin een vrouw zoals er weinig andere waren en hij vond het een eer haar te dienen.

De kamerdienaar liep de bediendekeuken binnen en schonk zichzelf een warme grog uit. Het was niet alleen buiten koud maar ook binnen, dacht hij, en toch was het nog lang geen winter. De kamerdienaar keek na of alle luiken gesloten waren en zette zich dan aan de keukentafel. Met genoeg dronk hij van zijn warme kop. Hij was de enige die deze avond

nachtdienst had en zonder gezelschap om de tijd te passeren, kon de nacht nog lang duren.

Het was bijna twaalf uur toen een bel ging in het bediendevertrek. De kamerdienaar keek op en zag dat het de bel van het hertogelijke salon was. Hij vroeg zich af wie daar nog kon zijn en realiseerde zich dan dat het de hertogin zelf was.

Zo snel als hij kon repte Georges zich naar het hertogelijke salon. Hij was net niet buiten adem toen hij voor de deur stond en haalde even diep adem vooraleer de deur rustig open te doen.

De hertogin stond voor het haardvuur. Ze tuurde in de vlammen en keek pas op toen de kamerdienaar kuchte. Ze was een statige vrouw, maar ouderdom en plichten, hadden haar gezondheid al lang geleden verwoest. Er werd gezegd dat ze ooit een mooie vrouw was geweest, maar daar viel nu nog weinig van te merken. Ze was corpulent geworden en had haar mooie trekken moeten opofferen aan de tijd. Ze maakte nog altijd wel een verzorgde indruk, maar op momenten als deze, als het al laat was, drukte de vermoeidheid een stempel op haar gezicht. Nochtans lag er macht in haar houding en waardigheid.

De hertogin nam de kamerdienaar van kop tot teen op. Het was duidelijk dat de hertogin hem herkende en ze knikte tevreden. “Jij bent de jongste van de Simenons.” De jonge man boog. “Ja, mevrouw. Tot uw dienst.” De hertogin knikte opnieuw en keek terug in het haardvuur. “Ik heb je laten komen om iets met je te bespreken,” zei ze dan en Georges keek verwonderd op. “Vanaf vandaag zal je een andere functie bekleden. Je zult nog steeds voor mij werken, maar ik zal je diensten zelf niet meer gebruiken. Ik wijs je toe aan een van mijn medewerkers en het spreekt voor zich dat je hem met dezelfde toewijding dient als zou je mij dienen.” “Jazeker mevrouw.” De hertogin keek hem strak aan. “Ik hoor dat je een knaap bent die weinig praat, Georges. Is dat zo?” De kamerdienaar was even verrast. “Ja...,” antwoordde hij. “Dat is goed,” zei de hertogin, “want je stilzwijgen is wat ik in de eerste plaats nodig heb van je. Bij je nieuwe meester zal je dingen zien die niemand anders ooit heeft gezien en dingen horen die niemand anders ooit zal horen. Dus wee jou als je je mond durft voorbij te praten. Want je nieuwe meester zal je opjagen en afmaken als

hij er achter komt. Laat ik achteraf niet horen dat ik je niet heb gewaarschuwd.”

De kamerdienaar staarde de hertogin even aan en begon iets te vermoeden over de identiteit van zijn nieuwe meester. “Kan ik u vragen wie mijn nieuwe meester wordt?” vroeg hij ongemakkelijk. De hertogin keek nors van hem weg en antwoordde kort: “Nee. Als het hem zint zal hij dat zelf wel vertellen. Ik raad je ook aan er niet naar te vragen tenzij hij er zelf over begint en er zeker niet over te speculeren met andere mensen. Niemand mag weten wie je dient.” Georges knipperde met de ogen. “Laat ik je een raad geven, Georges. Wees voorzichtig met die man. Hij tolereert geen fouten en dat heeft je voorganger geweten. Voor sommige mensen is een leven van geen tel...”

“Mevrouw de hertogin...,” stamelde Georges, maar de hertogin schudde het hoofd. “Ik heb iemand nodig voor deze taak en je bent de enige van al mijn personeel die aan de eisen van deze functie voldoet.” Georges voelde zich allerm minst gevleid. Het deed meer aan alsof hij het verdiet van zijn eigen proces had gehoord.

“Het komt wel in orde met je,” zei de hertogin toen ze zijn ontzetting zag, maar Georges was niet echt overtuigd. Niettemin durfde hij geen bezwaar te maken.

“Kom nu mee,” zei de hertogin dan, “dan stel ik je aan hem voor. Neem die kandelaar mee, wil je. Het is donker daar...” En de hertogin verliet het salon voor Georges het goed en wel begrepen had. Haastig greep hij een kandelaar vast en liep haar achterna.

De hertogin doorkruiste het hele slot van oost naar west, de kamerdienaar in haar zog. Waarheen ze gingen was Georges niet helemaal duidelijk, maar de hertogin wist blijkbaar goed waar ze heen moesten want nergens aarzelde ze of vertraagde ze haar pas.

Toen kwamen ze de vroegere westvleugel binnen. Die vleugel lag er verlaten bij sinds de dood van de hertog. Alles was overdekt met lakens en de luiken waren voor altijd dichtgemaakt. De kamerdienaar voelde zich benauwd door de stilte om hen heen en probeerde niet te kijken naar het grillige schaduwspel van de kandelaar in zijn hand.

Ze liepen door de vleugel alsof er nooit een einde zou komen aan de gangen. Toen hield de hertogin plots halt en duwde ze een deur rechts van hen open. De kamerdienaar had er geen flauw idee van waar ze nu waren aanbeland en verwachtte dan ook geen bewoonde vertrekken aan te treffen in deze desolate plek. De hertogin ging binnen en de dienaar volgde haar nieuwsgierig.

Verstomd bleef Georges staan in een sober, goed onderhouden vertrek. Even vergaapte hij zich aan het intense interieur van de kamer en dan pas besepte hij dat dit een bureau was.

De hertogin keerde zich bruusk om naar hem en zei dan: “Kan je onthouden hoe we hierheen zijn gekomen?” De dienaar aarzelde even en knikte dan. “Goed,” zei de hertogin, “want ik veronderstel dat ‘hij’ het je niet opnieuw zal tonen. Ga nu wat dekens halen want het is hier koud. ‘Hij’ zal hier straks wel aankomen.” De dienaar knikte en bleef even verward staan. Dan merkte hij de indringende blik van de hertogin weer op en herinnerde hij zich haar bevel.

Zodra hij weg was, nam de hertogin het bureau in zich op. Ze was hier al ontelbare keren eerder geweest, maar zelden alleen. En nu zelfs de bewoner ervan afwezig bleek te zijn, viel het haar pas op hoe onheilspellend de kamer er uit zag. De zoldering leek op je af te komen en er was nauwelijks licht om de dreigende duisternis te verjagen. Elk meubel was met mathematische precisie in het decor ingepast en het was verwonderlijk dat iemand hier kon werken. De hertogin liet haar nervositeit echter niet de bovenhand nemen en zocht zichzelf een zetel uit om in te zitten. De kamer had het karakter van zijn bewoner...

Terwijl ze wachtte, sloot ze de ogen en dacht na. Ze dacht aan haar hertogdom, het koninkrijk, haar zoon. Haar hele leven had ze in dienst gesteld van haar land en dat drukte op haar. De opvolging van koning de Bethune was problematisch. Enerzijds zou haar zuster de benoeming proberen te verhinderen, anderzijds moest de benoeming zo snel mogelijk worden vastgelegd om conflicten in het binnenland te voorkomen. In beide gevallen hing veel af van haar zoon. Zolang hij niet was getrouwd, bleef de toekomst nog open...

De hertogin rilde van de koude in het vertrek. En de duisternis, vooral de duisternis. Waarom was dit ook zo'n naargeestige kamer?

Voordat ze verder kon nadenken, kwam de kamerdienaar terug binnen. Hij had dekens meegenomen en ook iets om de kaarsen in het vertrek aan te steken. De hertogin vond het een goed idee. Wellicht had ook hij zich onwennig gevoeld in het duister.

Vlug beende Georges van de ene kant van het vertrek naar de andere kant. Hoe meer licht hij kon maken, hoe veiliger hij zich voelde. De schaduwen keken hem dreigend aan. Hij kreeg het gevoel dat hij bespied werd. Aarzelend keek hij om zich heen, maar zag enkel de hertogin. De hertogin zag zijn blik en fronste het voorhoofd. Ze voelde het ongemak van de dienaar en begreep dat hij iets gewaar was geworden dat zij nog niet had opgemerkt... Ze werden bekeken...

De dienaar liep naar een kandelaar en wilde de kaarsen aansteken, maar merkte dat zijn hand trilde. Toch bracht hij het tondel omhoog en nam hij een kaars vast.

Plots zag de hertogin de gestalte in het duister. Ze wilde Georges nog waarschuwen maar het was al te laat.

De dienaar deinsde geschrokken achteruit. Een moment lang had er licht gegleden over een doodsbleek gezicht met intense ogen. Dan was het gezicht verdwenen en verbluft dacht de dienaar dat hij het zich had ingebeeld. Er stond niemand in de schaduwen en hij had ook geen beweging gezien.

Maar net op het moment dat hij zichzelf had gerustgesteld, klonk plots een bassende lach uit een andere hoek en ditmaal rezen de dienaar de haren ten berge. Hij voelde een angst in zich opkomen die hij nog nooit eerder had gevoeld. Zijn adem stokte in zijn keel en zijn hart miste een slag. Versteend van angst bleef hij stilstaan.

De hertogin zag de ontzetting van de kamerdienaar en haalde diep adem. "Genoeg," snauwde ze tegen de bassende stem zonder op te kijken. "Ik zal niet hebben," zei de hertogin, "dat je iemand in mijn huis onbeschoft behandelt." En het werd onmiddellijk stil. "Is dat begrepen?" De hertogin voelde de ijzige aanwezigheid achter haar zetel. Hij gehoorzaamde onvoorwaardelijk.

“Ik heb je deze man toegekend als nieuwe dienaar,” zei de hertogin tegen de man achter haar, “dus speel niet meer met hem. Je kunt hem naar eigen inzicht behandelen, maar wees zuinig op hem. Het is moeilijk om goede mensen te vinden tegenwoordig.”

Dan richtte de hertogin zich tot de kamerdienaar. “Je zult toezien op de briefwisseling van je nieuwe meester, je zal berichten tussen ons uitwisselen en je zal een oor open houden voor wat het slot over hem en mij te vertellen heeft.

Verder zal je instaan voor het onderhoud van de kamers van je meester en zijn persoonlijke noden. Je zult dag en nacht paraat moeten staan. Er zal steeds veel van je geëist worden en je zal zelf weinig kunnen eisen. Daar tegenover staat een gepaste compensatie. Wijk je ook maar een beetje af van de opgelegde eisen, zal je meer dan alleen die compensatie verliezen. Maak ik mezelf duidelijk?

Kom hier nu morgenvroeg terug. Dan zal je meester je gedetailleerder over je taken inlichten. Maar laat ons nu alleen. We hebben veel met elkaar te bespreken.”

Georges wist niet of hij blij moest zijn dat hij weg mocht gaan of moest wanhopen dat hij terug moest komen. Hij kon vaag de gestalte van een man ontwaren in de schaduwen en dacht een grillige grijns op een wit gezicht te kunnen ontdekken. Hij wist niet aan welk ongeluk hij het te danken had dat hij voor deze man moest werken. Hij vroeg zich af of hij had kunnen weigeren als hij dit op voorhand had geweten.

Maar terugkomen zou hij. Degelijkheid en trouw waren de criteria waar de hertogin hem op had geselecteerd...

De kamerdienaar verliet de vertrekken. De hertogin keek hem na terwijl hij buitenging en keek dan om naar haar andere dienaar. Ze kon de donkere man niet zien, maar ze wist dat hij er was. Gewoonte had haar geleerd op de lichte nuances in het duister te letten.

“Jago.”

En een man kwam naar voren die van top tot teen gekleed was in het zwart.

De hertogin keek naar hem zoals hij nu voor haar stond. Hij was geen groot man en toch leek hij boven haar uit te torenen. Soms deed hij haar

denken aan een rots die al eeuwenlang zijn omgeving domineerde en door niks aan het wankelen kon worden gebracht.

Als de hertogin hem niet beter had gekend, zou ze hebben gedacht dat hij een geest was in plaats van een mens. Hij had een krijtwit gezicht dat scherp afstak tegen het zwart van zijn haar en dat doortrokken was van bitterheid. Onder zijn ene oog liep een grillig litteken dat de symmetrie van zijn gelaat verstoorde en waardoor zijn leeftijd werd verhuld.

Zijn ogen zelf zaten verborgen achter een donkere bril. Toen Griffith Jago een bedachtzame buiging maakte, waren ze een moment lang ontbloot en gruwde de hertogin. Ze kon zich nog de eerste keer herinneren toen ze ook recht in die ogen had gekeken. Dat was na de dood van de 'kapitein' geweest toen ze hem voor het eerst op het slot had ontboden. Toen hij het salon was binnengekomen, was ze verbluft geweest omdat hij een stuk jonger was dan ze had verwacht. Ze had zich afgevraagd wat de kapitein had bezielde om een jongen van zo'n leeftijd zoveel verantwoordelijkheid te geven. Tot ze in zijn ogen had gekeken en had begrepen dat hij allermist een 'jongen' was.

Ze was blij dat hij tegenwoordig een donkere bril droeg. Na die eerste keer had ze beseft dat haar fascinatie voor die ogen geen fascinatie was geweest, maar pure angst. Het waren niet de ogen van een mens, het waren de ogen van een beest.

“Uw dienaar,” klonk het antwoord.

In het slot ging het verhaal dat de hertogin een geheime dienaar had. Niemand wist waar hij woonde, maar iedereen had wel al de geruchten over hem opgevangen. Ze zeiden dat hij de geheime meester was van het slot en dat hij enkel gehoorzaamde aan de hertogin. Ze zeiden ook dat hij geen man was, maar een demon uit het voorgeborchte van de hel en dat de hertogin een pact met de duivel had gesloten om gebruik te maken van zijn diensten. Waarom de hertogin een monster nodig had, kon niemand vertellen, maar sommigen fluisterden dat de hertogin een verborgen vijand had en dat de dienaar haar er tegen beschermde.

De hertogin perste de lippen op elkaar. Die verhalen waren uiteraard compleet verzonnen, maar toch zat er een grond van waarheid in. Zonder de zwarte man zou ze lang niet zo veel hebben kunnen bereiken als ze nu

had gedaan. Sinds het ogenblik dat hij bij haar in dienst was gekomen, had hij elk van haar bevelen zonder commentaar uitgevoerd, hoe wreed en verschrikkelijk die soms ook konden zijn.

Hij was ook afschuwelijk intelligent. Hij had een kijk op zaken die de hertogin niet alleen dikwijls verraste, maar die ook vaak het verschil uitmaakte tussen succes en verlies. Het leed ook geen twijfel dat deze vreemde man wellicht de enige reden was waarom hun land nog niet onder de voet was gelopen door hun vijanden.

“Wat denk je van je nieuwe dienaar?” vroeg de hertogin. “Zal hij voldoen?” De zwarte man antwoordde niet onmiddellijk. Na een poos zei hij: “We zullen zien wat voor vos hij is.” “Vos?” vroeg de hertogin. Griffith Jago keek strak voor zich uit. “Een wolf heeft een vos nodig om hem te dienen.” “En ben jij dan een wolf?” vroeg de hertogin geamuseerd.

Er blonk iets achter die zwarte brillenglazen en de hertogin hield op met glimlachen hoewel ze niet wist waarom. “Dat is een vraag die hier niet relevant is,” zei hij. “Voorlopig voldoet hij.” De hertogin fronste het voorhoofd, maar ging niet verder in op de kwestie. “Ik mag het hopen,” zei ze, “ik heb veel moeite moeten doen om je een nieuwe dienaar te vinden.” “De vorige verraadde me,” zei Griffith. De hertogin antwoordde: “En dat heeft hij geweten. Des te meer reden waarom deze je dubbel zo trouw zal blijven als hij hoort wat er met zijn voorganger gebeurde.”

Griffith haalde de schouders op. “Hij mag het proberen. Mij maakt het niet uit.” “Nee,” zei de hertogin behoedzaam, “niemand krijgt ooit de kans jou te verraden.” De raadgever keek emotioneel op haar neer. “Trouw is het enige wat telt,” zei hij. De hertogin knikte en dacht dat ze hem soms schrikwekkend vond.

Dan werd het tijd om andere kwesties te bespreken. De hertogin nam een dossier vast dat de raadgever haar even tevoren had gegeven en overlas het. Nog voor ze gedaan was met lezen, legde ze het alweer opzij. Er was een andere, meer prangende zaak die ze wilde bespreken.

“Koning de Bethune wil dat mijn zoon trouwt, zo snel mogelijk,” zei ze. “Hij is bang voor wat er zal gebeuren als hij nog langer zonder opvolger blijft. Iedereen verwacht van de Bethune dat hij de benoeming van mijn

zoon officieel maakt, maar zolang niet aan alle vereisten is voldaan, kan hij dat niet.

Ik vrees dat het land spoedig in een impasse zal raken als mijn zoon zich niet snel bewust wordt van zijn verplichtingen.” “Uw zoon kent zijn verplichtingen,” zei de raadgever rustig. “Niet als het op een huwelijk aankomt,” zei de hertogin fel. “Soms denk ik dat wij beter de bruid voor hem uitkiezen dan omgekeerd.” De raadgever verpinkte niet. “Niets let u om dat ook te doen.”

De hertogin schudde het hoofd. “Dat zou nooit lukken. Mijn zoon zou steigeren als een paard als ik dat durfde te doen. Zo heb jij hem opgevoed, Jago! Hij wil niet dat wij zijn keuzes voor hem maken.” De raadgever bewoog niet. “Dan moeten we er voor zorgen dat hij niet de keuze heeft,” zei hij enkel. De hertogin wou lachen en zeggen dat dat onmogelijk was. Maar dan bedacht ze dat het misschien inderdaad zo eenvoudig was. “Hem een keuze opleggen?” vroeg de hertogin nadenkend aan de raadgever. “Hoe zou je dat doen?” De raadgever antwoordde niet onmiddellijk, maar glimlachte slechts. De hertogin huiverde even. Toen zei hij: “Geef me twee weken tijd... Ik zal u een dossier voorbereiden...”

2. Catherina Montfort was haar haren aan het borstelen toen haar oom in de gang tegen zijn zoon begon te brullen. Ze kon niet horen waarover het ging, maar ze deed ook geen moeite om te luisteren. Er was altijd wel iets dat haar oom niet aanstond en waarvoor hij het nodig vond om iemand uit te kafferen. Meermaals per dag hoorde Catherina haar oom brullen door het huis, als het niet was tegen zijn bediendes, dan wel tegen zijn zoon. Catherina dacht dikwijls dat het haar oom meer ging om de ruzie dan om de aanleiding ervan.

Catherina had niet altijd bij haar oom gewoond. Dat was pas gebeurd toen haar vader - graaf Guillaume Montfort - onverwacht was gestorven. Helaas had Catherina's vader geen andere familie meer gehad dan zijn broer en zo was ze zeer tegen haar zin bij Simon Montfort terecht gekomen.

Graaf Guillaume Montfort was een vader geweest waarop Catherina trots kon zijn. Zoals vele andere aristocraten in Lenion had 'de kapitein',

zoals hij werd genoemd, een eigen rederij. Die rederij was niet groter of ouder dan die van andere edelen, maar toch was het die rederij die Lenion op de kaart had gezet.

Voordien was Lenion ook al een zeevarende natie geweest. Elke edelman bezat wel een schip of rederij waarmee handel werd gedreven met de buurlanden. In die tijd had Lenion vooral gebruik gemaakt van logge driemasters die nooit ver konden varen. Kapitein Montfort was er in geslaagd een type schip te ontwerpen dat tot op dat ogenblik onbekend was geweest. Het waren slanke schepen, met een hoge wendbaarheid en snelheid. Ze hadden twee rijen kanonnen waarmee ze elke kaper de loef afstaken. En vooral: er was de helft minder zeelui nodig om ze te bedienen waardoor er veel laadruimte was. Kapitein Montfort brak met die schepen de markt open naar andere landen en loodste zo Lenion naar de rol van leidende zeevaartnatie.

Het bekendste schip van graaf Guillaume Montfort was wellicht de *Megafor*. Het was een viermaster geweest met een slanke steven en een groot aantal zeilen waardoor het moeiteloos door de zee kliefde. Tot op heden was er geen enkele scheepsbouwer in geslaagd om een even geducht schip te maken als de *Megafor*. Zelfs al leek een schip een exacte kopie te zijn van de *Megafor*, toch bestond er tot op heden geen enkel schip dat even snel en wendbaar was. Het was alsof er bij de bouw van de *Megafor* magie te pas was gekomen die het schip boven alle andere plaatste.

Wat het geheim van de *Megafor* was, zou kapitein Montfort nooit navertellen. Er waren plannen geweest om nieuwe schepen te maken die gebaseerd waren op het ontwerp van de *Megafor*, maar die zouden nooit worden uitgevoerd door de vroegtijdige dood van de kapitein. Het heette dat de kapitein op een avond alleen was gaan wandelen aan de kade in de havenstad Havre en dat hij toen ongelukkigerwijze in het water was terecht gekomen en was verdronken.

Het nieuws van de dood van de kapitein kwam als een donderslag bij heldere hemel. Iedereen in Lenion kende Guillaume Montfort en respecteerde hem. Guillaume Montfort was immers niet alleen een bekwaam reder en kapitein geweest, hij werd ook aanzien als een van de

meest integere mannen in Lenion. Iedereen wist dat hij nooit iets oneerbaars zou doen en dat zijn woord heilig was. Het was een van de redenen waarom niemand hem ooit een strobreed in de weg legde. Wie iets tegen de kapitein had, was meestal iemand die zelf iets te verbergen had. Dat hij zo snel uit het leven was gestapt, werd door iedereen dan ook betreurd.

De begrafenis van kapitein Montfort was een ware staatsaangelegenheid geweest. Van heinde en ver waren er mensen naar Havre afgezakt om hun laatste groet te brengen aan de kapitein. Zelfs het koningshuis van Lenion en de hertogin van Carnières waren aanwezig geweest op de begrafenis. Iedereen vond het dan ook niet meer dan normaal dat Guillaume Montfort als een vorst begraven werd in de kathedraal van Havre zelf.

Naast de rederij was Catherina het enige dat kapitein Montfort had nagelaten. Het meisje was nauwelijks een stoep hoog geweest toen hij was overleden, maar dat had de broer van kapitein Montfort niet verhinderd om misbruik te maken van de situatie. De broer van Guillaume Montfort had behalve zijn naam weinig gemeen met de illustere kapitein. Simon Montfort was een opportunist die alleen aan zijn eigenbelang dacht. Hij had vrij snel begrepen dat hij enkel de grafelijke titel en de bezittingen van zijn broer kon inpalmen als hij zich opwierp als de voogd van Catherina.

Simon Montfort deed het uitschijnen alsof hij Catherina onder zijn hoede zou nemen tot ze volwassen was. In de tussentijd zou hij haar erfenis beheren en er voor zorgen dat het haar aan niks ontbrak. In werkelijkheid was er geen haar op het hoofd van Simon Montfort dat er aan dacht zijn woord te houden. Zodra Catherina onder zijn voogdij stond, had hij de grafelijke titel al ingenomen en noemde hij zich de eigenaar van het fortuin van de Montforts.

Helaas was er weinig dat tegen hem kon worden gedaan. Catherina was minderjarig en had voor de rest geen andere familie dan Simon Montfort. Bovendien was er geen testament waaruit kon blijken dat de kapitein zijn broer onterfde. Catherina kon dan ook niet anders dan gehoorzamen aan haar oom en zijn willekeur ondergaan.

Simon Montfort had dan wel de rederij van zijn broer overgenomen, zelf was hij geen geweldig zakenman. Binnen de kortste keren had hij de rederij op verlies doen draaien. Om toch nog iets van het kapitaal over te houden, had de nieuwe graaf de rederij moeten verkopen. Zelfs de *Megafor* was op die manier uiteindelijk in andere handen gevallen.

Het voorouderlijke kasteel werd ook verkocht. Simon Montfort had er geen enkele warme herinnering aan en het kon hem weinig schelen dat zijn nichtje het als haar thuis beschouwde. Hij liet Catherina overbrengen naar zijn eigen woning, een kasteelhoeve aan de rand van het graafschap. Dat betekende op slag ook het einde van Catherina's zorgeloze jeugd.

De nieuwe graaf deed er alles aan om er voor te zorgen dat zijn nichtje haar overgebleven erfenis nooit kon teruggeisen. Hij hield het kind ver van de adellijke kringen en wees haar huisleraars de deur. Op die manier hoopte Simon Montfort dat Catherina nooit enige connecties zou opbouwen en ook nooit het verstand zou hebben om haar erfenis terug te wensen.

Het plannetje om Catherina wereldvreemd te houden, was echter buiten de kennissenkring van de kapitein gerekend. De bemanning van de *Megafor* was hondstrouw aan Guillaume Montfort geweest en dus ook aan diens dochter. Dokter Derache en scheepsbootman Thomas probeerden haar zo veel mogelijk op te zoeken. Helaas wees Simon Montfort al snel elke vroegere kennis van de kapitein de deur, toen hij op een keer merkte dat dokter Derache de opvoeding van Catherina op zich had genomen.

Dat zette evengoed geen punt achter de opvoeding van het meisje. Catherina redeneerde dat als dokter Derache niet tot bij haar kon komen, zij dan wel naar hem zou gaan. Soms kroop ze 's nachts uit het raam en stal dan een van de paarden van de graaf om naar dokter Derache te rijden. Andere keren ging ze naar dokter Derache onder het mom van armenzorg en liet ze zich tijdens de dag onderwijzen. De graaf had er geen enkel benul van dat zijn nichtje niet half zo braaf was als hij zelf dacht.

Dokter Derache deed al het mogelijke om Catherina op te voeden tot een intelligente jonge vrouw. Hij leerde haar alles dat hij zelf wist, van geografie tot schaak, huurde dames in die haar de nodige etiquette leerden

en vroeg vrienden haar te leren paardrijden. Naarmate bleek dat het meisje uiteindelijk alles onder de knie had, begon hij haar zelfs de basis van zijn eigen beroep mee te geven.

Het enige dat dokter Derache niet kon, was haar inleiden tot de adellijke kringen. Hij was zelf niet van adel en had dan ook weinig contact met die leefwereld. Catherina stelde echter geen belang in contacten met de adel. Bovendien stak ze links en rechts wel iets op wanneer ze naar haar oom en diens zoon keek.

Intussen was er bijna tien jaar verstreken sinds de kapitein verdronken was teruggevonden aan de kade van Havre en was Catherina opgegroeid. Ze was een vrouw geworden en dat was niet aan de aandacht van haar oom ontsnapt. De nieuwe graaf begon bang te worden dat Catherina toch nog haar erfenis zou opeisen en probeerde zo snel mogelijk van haar af te raken. Daarom was hij al een tijdje op zoek naar een geschikte bruidegom voor haar die het wel zou nalaten hem ooit lastig te vallen met zo'n kwesties.

Catherina wist dat er weinig hoop voor haar was. Haar oom kennende zou ze wellicht worden uitgehuwelijkt aan een gruwelijke oude man of een man met losse handjes. Wat er ook met haar zou gebeuren, een verbetering zou het niet zijn. Verzet had ook geen zin: haar oom had haar in zijn greep en ze had geen enkel middel om aan hem te ontsnappen.

In de gaag was Simon Montfort nog altijd aan het brullen tegen zijn zoon. Simon Montforts kinderen leken op hem in de zin dat ze allebei dachten dat ze op andermans zak konden leven. Ze waren allebei ingeschreven geweest op een eliteschool – zodat hun vader verlost was van hun aanwezigheid – maar in werkelijkheid joegen ze meer achter de rokken van de meisjes aan en zaten ze meer in de kroegen dan dat ze achter hun studieboeken zaten.

De oudste zoon was intussen al het huis uit. Die was er in geslaagd een meisje van lage adel zwanger te maken. Om de schande te ontlopen had Simon Montfort hem dan maar gedwongen met het meisje te trouwen. Daarna had de graaf het nieuwe koppel recht vanuit de kerk verbannen naar een bouwval ergens in een uithoek van Lenion. Daar waren ze

waarschijnlijk nog altijd aan het kwelen, hoopvol wachtend op de dood van de graaf en de komst van zijn geld.

Laurent Montfort was de jongste van de twee broers. Als het op drinken en profiteren aankwam, deed hij niet onder voor zijn oudste broer. Toch dacht Catherina dikwijls dat hij beter zijn grenzen kende dan zijn vader en broer. Ze had soms het gevoel dat haar neef zich zo slecht gedroeg omdat hij zich ongelukkig voelde onder het oog van zijn vader. In tegenstelling tot Simon Montfort en zijn oudste zoon, had Catherina ook nooit iets te duchten gehad van Laurent.

Op dat ogenblik bleek het festijn van hartelijkheden in de gang tot een slotakkoord te komen. "...en je blijft in je kamer," hoorde Catherina haar oom roepen, gevolgd door het dichtslaan van een deur. Vervolgens hoorde ze haar oom van de trappen donderen en het huis uitgaan, wellicht naar de stallen.

Nog geen seconde later trok Laurent zonder te kloppen de deur van Catherina's slaapkamer open en liep hij ongegeneerd naar het raam. Catherina was het gewend dat haar neef geregeld haar kamer instormde zonder toestemming. Haar raam gaf uit op de stallen en Laurent probeerde op die manier te kunnen zien of zijn vader was vertrokken.

Catherina borstelde rustig verder haar haren terwijl Laurent een vieze blik naar beneden wierp. Pas toen hij heel zeker was dat zijn vader weg was, draaide hij zich langzaam om. Hij zag Catherina voor haar nachttafel zitten en ze wierp hem een warme glimlach toe in de reflectie van de spiegel. Laurent deed alsof hij het niet zag en leunde stug tegen het raamkozijn.

Catherina vroeg niet waarover haar oom zich druk had gemaakt. Er was altijd een stilzwijgend begrip tussen hen geweest als het over Simon Montfort ging. Wellicht had Laurent wel iets mispeuterd dat hij zich zo gedroeg, maar hij wilde het niet toegeven tegenover zijn nichtje.

Laurent voelde zich nooit helemaal op zijn gemak bij Catherina. Hij zou het nooit bekennen maar soms maakte het hem bang dat ze nooit boos op hem was of hem de les probeerde te spellen. Het was alsof ze eenvoudigweg niet in staat was om iets slechts over hem te denken. Dat maakte het des te moeilijker om zijn kwade buien op haar uit te werken.

In plaats van gemeen naar haar uit te halen, bleef Laurent dan ook mokkend tegen het raamkozijn staan. Hij keek naar haar terwijl ze een vlecht in haar haar legde en langzamerhand waaide zijn boze bui over.

Laurent kon het niet nalaten zich te verwonderen over Catherina's zeldzame schoonheid. Catherina was nog geen zeventien, maar ze moest zeker niet onderdoen voor de merkwaardige vrouwen waar dichters van droomden. Ze had lang stijl haar, meer wit dan blond, en ze had een egaal gezicht. Haar ogen waren veelkleurig en diep als het mysterie van de zee. In veel opzichten was ze nog een meisje, maar nu al had ze de gratie en elegantie van de hoogste edelvrouwen. Laurent wist zeker dat als haar oom er niet was geweest, Catherina een vrouw zonder gelijke was geweest...

Plots zei Catherina's stille stem: "Ik had een vreemde droom deze nacht..." Hoewel Laurent eigenlijk niet wilde toegeven aan zijn nieuwsgierigheid, vroeg hij toch: "Waarover ging die?" Catherina dacht even na en zei dan: "Ik was een prinses die verloren was gelopen in een bos. Ik was aan het zoeken naar mijn moeder, maar ik kon haar nergens vinden, dus huilde ik..."

Toen kwam er een wolf naar me toe en hij vertelde me dat de dieren van de nacht mijn moeder hadden gedood. 'Maar wees niet bang', zei hij tegen me, 'ik zal wel voor je zorgen in haar plaats.'

En ik was blij en dus ging ik met hem mee..."

"Dat is een mooie droom," liet Laurent aan zich ontsnappen.

Catherina glimlachte slechts. "Hij verslond me...", zei ze.

Laurent keek haar vreemd aan. Soms verwonderde hij zich om de stoïcijnsheid waarmee ze tegen bepaalde wreedheden aankeek. Hij wist dat ze leed onder het feit dat haar oom haar achteruit probeerde te stellen, maar toch liet ze er zich nooit over uit. Laurent kon dat niet begrijpen. Hij dacht dikwijls dat als hij in Catherina's plaats was geweest, hij elke dag ruzie met Simon Montfort zou maken.

Soms voelde Laurent zich ook ongelukkig omdat hij niks deed om zijn vader op andere gedachten te brengen zodat Catherina haar erfenis kon terugkrijgen. Wat dat betrof werd Laurent dikwijls geslingerd tussen zijn

verlangen om ooit zelf graaf van Laval te worden en zijn geweten dat hem vertelde dat de titel aan Catherina toebehoorde.

Toch was Laurent verre van de vijand van Catherina. Hij wist dat ze dikwijls het huis uitglipte om te gaan studeren bij dokter Derache en soms hielp hij haar daarmee door zijn paard te lenen. Het zou gemakkelijk zijn om haar slecht te behandelen, maar er was nu eenmaal iets aan Catherina waardoor hij er zich niet toe kon bewegen.

“Ga je deze avond naar dokter Derache?” vroeg hij nors alsof het hem niet uitmaakte. Simon Montfort was immers vertrokken naar een sociale gelegenheid en werd pas morgen terug verwacht. Catherina knikte stil en meer was er niet nodig voor Laurent om er voor te zorgen dat zijn paard beschikbaar was deze avond.

Hij kwam terug los van het raamkozijn en stapte de slaapkamer uit alsof hij voor rest niks met zijn nichtje te maken wilde hebben.

3. Die avond kroop Catherina weer eens uit haar raam. Ze sloop naar de stallen van de kasteelhoeve en koos Laurents paard uit om naar Havre te rijden. Zo geruisloos als ze kon, zadelde ze het paard op en leidde ze het stilletjes de stal uit. Pas toen ze de omheining van het huis voorbij was, durfde ze op te stijgen en gaf ze het paard de sporen. Niet veel later was ze de stadspoorten van Havre voorbij en stond ze bij haar bestemming.

Zoals altijd had dokter Derache zijn stal opengelaten zodat Catherina er zonder problemen kon binnenkomen. Terwijl ze afsteeg, zag Catherina dat er nog een ander paard in de stal stond dat ze niet kende, maar ze besteedde er verder niet veel aandacht aan. Via de tussendeur kwam ze in het eigenlijke huis van dokter Derache terecht. De oude dokter kwam net de deur voorbij en hij begroette haar vrolijk. “Catherina,” riep hij uit, “en God zei dat er licht moest zijn!” Catherina glimlachte. “En God zag dat het licht goed was en Hij had nog gelijk ook want het is donker daarbuiten.”

Dokter Derache omhelsde zijn pupil en nam haar dan bij de arm. “Helaas kan ik je deze avond niet helpen met je Welsh. Ik heb onverwacht bezoek gekregen, dus zullen we eens een les moeten overslaan.” “Dus dat grote paard dat ik zag staan in de stal is inderdaad niet van jou?” “Mijn hemel nee, ik ben veel te oud om nu nog een raspaard te gaan kopen. Ik

kan nog maar met moeite op een stoel blijven zitten, laat dan staan op een paard.” Catherina grinnikte en gaf hem een knuffel.

Dan keek dokter Derache haar ernstig aan en zei: “Is het waar wat ze vertellen over je oom en Durant? Ze vertellen het rond als een grap maar ik vrees dat ik er nogal slecht mee kan lachen.” Catherina leek weinig aangedaan. “Wie vertelt dat zoal?” vroeg ze. “Durant zelf,” zei Derache, “en een aantal oude vrienden. Dus het is waar?” Catherina knikte eenvoudig en dokter Derache schudde zuchtend het hoofd.

Het was voorgevallen dat Catherina’s oom plotseling op het idee was gekomen om de landjonker Durant bij hen uit te nodigen. De landjonker was een echte opschepper en had tijdens zijn visite voortdurend liggen pochen over zijn zoon die toch zo’n genie was en zo’n knappe kop had en het nog zo ver zou schoppen... En aangezien Simon Montfort altijd op zoek was naar een huwelijkskandidaat om van zijn nichtje af te raken, was het al snel duidelijk wat hij dacht over Durant en zijn zoon. Dus nodigde hij Durant opnieuw uit en nog voor de man goed en wel binnen was, vroeg Catherina’s oom of ‘mijnheer nog niet aan het uitkijken was naar een geschikte verloofde voor zijn zoon. Want,’ zo zei hij, ‘hij had nog een heel knap nichtje dat geknipt zou zijn voor zijn zoon.’ Helaas wist Catherina’s oom op dat ogenblik nog niet dat Durants zoon maar een paar jaar oud was... Als Catherina moest wachten op het moment dat haar verloofde oud genoeg zou zijn om met haar te trouwen, zou Catherina’s oom allang dood en begraven zijn.

“Goed dat je oom eens lik op stuk heeft gekregen,” zei dokter Derache terwijl hij de deur openhield voor Catherina, “en als je het nu niet erg vindt, dan wil ik je graag aan mijn gast voorstellen.”

Catherina ging Deraches studeerkamer binnen en zag verrast dat er een jonge man in het vertrek stond. Hij was gekleed als een edelman uit de hoogste rangen en was minstens een hoofd groter dan haar of Derache. Hij had een vrolijk, pienter gezicht en blond krullend haar. Zodra hij hen zag binnenkomen, keek hij Catherina aan met de beminnelijkste glimlach die ze ooit had gezien. “Wel mijnheer Derache,” zei de jonge man, “toen u me vertelde dat u nog ander bezoek verwachtte, had ik niet verwacht dat

het om zo'n liefvallige dame zou gaan." Catherina verschoot van kleur en wist zich even geen houding te geven.

De jonge man kwam op haar toe en nam haar hand om er een kus op te drukken. "Juffrouw...?" Catherina was zo van slag dat ze hem niet eens had gehoord. "Montfort," zei dokter Derache daarom geamuseerd in haar plaats, "Catherina Montfort." "Montfort?" zei de jongen verrast en hij kuste voorzichtig haar hand. "Wilt u zeggen: familie van kapitein Montfort?" Dokter Derache antwoordde vol heimelijke trots: "Zijn dochter." De jongeman leek Catherina weer helemaal opnieuw op te nemen en zei: "Wel, dat is een aangename verrassing. Ik wist niet dat de kapitein een dochter had. Hoe komt het dat ik u hier nog nooit eerder heb gezien, juffrouw Montfort? U hebt zich toch niet al die tijd verborgen gehouden voor mij? Ik zweer u dat ik volkomen onschadelijk ben."

"Geloof hem niet, Catherina," plaagde dokter Derache, "hij heeft zelfs al achter de rokken van mijn huishoudster aangezeten!" De jongen lachte. "U kunt mijn moeder geen groter plezier doen dan haar dat te vertellen. Ze zou een vreugdedansje om het slot doen als ze dacht dat dat waar was." "Nu, deze kunt u niet krijgen," zei Derache met een knipoog, "want Catherina is helemaal van mij."

Catherina was intussen over haar initiële verlegenheid en zei: "Ik kom meestal vrij laat 's avonds hier. Misschien komt het daardoor dat we elkaar nog niet eerder hebben ontmoet." "Ah, dat verklaart veel. Ik kom hier inderdaad meestal niet 's avonds. De enige reden waarom ik dokter Derache toch deze avond kon komen opzoeken, is omdat mijn kindermisje toevallig in Havre moest zijn." "Kindermisje?" proestte dokter Derache. "Is dat wie ik denk dat het is? Laat hem dat maar niet horen of hij legt u over de knie." "Och," zei de jongeman gemoedelijk, "mijn 'kindermisje' is niet iemand die snel ergens aanstoot aan neemt. Bovendien kan hij veel van me verdragen. Als ik niet beter wist zou ik zelfs zeggen dat hij me heel erg graag heeft."

Catherina keek op. "Vreemde manier van uitdrukken. Heeft hij anders altijd de pest aan iedereen?" "Nee, maar hij is nogal moeilijk in de omgang. Sommige mensen denken zelfs dat hij helemaal geen gevoelens heeft." "Iemand zonder gevoelens is gevaarlijk om mee om te gaan," zei

Catherina zacht, maar de jongen antwoordde: “Dat valt wel mee. Hij is gewoon een beetje aan de sombere kant.”

“Komt hij u straks terug ophalen?” vroeg dokter Derache. “Ja natuurlijk. De hemel behoeft dat ik alleen zou vertrekken. Ik ben er vrij zeker van dat hij me laat schaduwen om er voor te zorgen dat ik er niet op eigen houtje vandoor ga.” “Zijn zijn veiligheidsmaatregelen nog altijd zo streng soms?” “Elk jaar erger,” zuchtte de jongen. “Ach...,” zei dokter Derache, “hij doet het uiteindelijk voor uw eigen goed.” “Wel ja, ik weet het wel...”

De jongen keek dan naar Catherina. “Als uw vader, kapitein Montfort was dan hebt u wellicht de *Megafor* goed gekend. Hebt u ook van die wilde indianenverhalen over de *Megafor* zoals dokter Derache of liet uw vader u nooit meevaren met zijn schip?” “Toch wel, mijn vader heeft me dikwijls meegenomen. Hij wist dat ik het fijn vond en bovendien liet hij me niet graag achter. Maar indianenverhalen heb ik niet.” “De kapitein nam haar nooit mee op langere reizen,” legde dokter Derache uit, “dus is ze nooit in Indianenland geweest.”

Dokter Derache begon te vertellen over de lange reizen die hij had gemaakt toen hij nog scheepsarts was geweest in dienst van kapitein Montfort. Algauw dwaalden ze af naar andere onderwerpen en spraken ze over de meest diverse dingen. Catherina's ogen schitterden en ook de jongen leek het geweldig naar zijn zin te hebben. Catherina vroeg zich af of hij altijd zo was en of dokter Derache haar meer kon vertellen over hem. Het viel haar immers op dat hij wel alles over haar te weten kwam, maar dat hij over zijn eigen achtergrond niet veel losliet. Catherina kon voelen dat die discretie een reden had, maar ze durfde er niet naar te vragen.

Wat ze wel wist was dat hij uit de hoogste kringen kwam. Ze had het onmiddellijk gezien toen ze binnen was gekomen maar terwijl hij aan het praten was, kreeg ze zekerheid. Ze vroeg zich af hoe dokter Derache met hem in contact was gekomen en wat hij hier was komen doen.

De jonge man kwam evenwel meer te weten over Catherina dan omgekeerd. Zelfs haar oom kwam ter sprake en dokter Derache mopperde zo lang over hem door tot zijn bezoeker het plaatje wel begreep. Derache vertelde over het slechte karakter van Simon Montfort en hoe hij

probeerde Catherina dom te houden. Maar, zei de dokter met enige trots, dat zou hem nooit lukken want Catherina was het meest intelligente meisje dat hij kende.

Het was al vrij laat toen er plots een bel klonk in de gang. Dokter Derache keek op en zei: “Dat zal uw ‘kindermeisje’ zijn. Ik veronderstel dat het tijd wordt om afscheid te nemen.” De jongen zuchtte en zei: “Inderdaad, aan alle goede dingen komt een einde. Het is al laat en het is nog een hele weg terug naar het slot.”

“U bent altijd welkom om nog eens terug te komen,” zei dokter Derache. “Zeker, maar dat zal niet voor binnenkort zijn. Voorlopig zit ik vastgekleuisterd aan andere verplichtingen en het ziet er niet naar uit dat ik nog snel naar Havre zal terugkeren.”

Ze stonden op en dokter Derache en de jongen schudden elkaar de hand. “Ik dank u voor het gezelschap en hoop dat u nog een gezellige avond hebt samen met deze fijne jongedame,” zei de jongen. Dokter Derache knikte. Dan keek de jongen naar Catherina en hij glimlachte warm. “Hetzelfde geldt natuurlijk voor u. Het was een aangename kennismaking en ik hoop dat wij elkaar nog ooit terugzien.” “Misschien als u nog eens bij dokter Derache langskomt...” “Ik zal zeker een seintje laten dan,” zei hij en Catherina voelde dat hij het meende.

Dan boog hij zich voor een handkus en in dat korte moment zag dokter Derache dat hij de geur van haar hand opsnoof. De oude dokter wist wat hij er van moest denken. “Trouwens,” zei de jongen dan, “mijn naam is Jean-Filip. Het was zeer attent van u om daar niet naar te vragen, maar ik denk dat het geen kwaad kan om u tenminste mijn voornaam te geven.” “Jean-Filip...,” zei Catherina stilletjes en het klonk als muziek in zijn oren. Dan namen ze echt afscheid en hij verdween door de deur naar de stallen.

Dokter Derache en Catherina keken elkaar aan, maar de oude dokter stak afwerend de handen op. “Vraag het me niet: ik kan je niet vertellen wie hij is.” “Ik wou het ook niet vragen,” zei Catherina bedachtzaam, “maar ik lijk hem ergens van te kennen.” Bijna stond dokter Derache op het punt om uit de biecht te klappen. Dan herinnerde hij zich dat dat gevaarlijk kon zijn voor de jonge man en hield hij zich in. Catherina keek voor zich uit en herhaalde een laatste maal: “Jean-Filip...”

4. Jean-Filip liep naar buiten en zag onmiddellijk de vijf lijfwachten staan. Ze deden geeneens de moeite om zich voor hem te verbergen. Jean-Filip zuchtte. “Ik veronderstel dat jullie meester ook in de buurt is?” zei hij tegen hen. Een van de mannen knikte zwijgend en keek in de richting van de stallen. “Dat dacht ik wel,” mompelde Jean-Filip.

De jongen liep naar de stallen en zag daar een zwart paard staan. Hij vond niet onmiddellijk de eigenaar, maar met wat moeite ontdekte hij hem toch in de schaduw. Het was een man, van top tot teen gekleed in het zwart met een gezicht dat bleek was als een geest. Hij zag er naargeestig uit, maar dat leek Jean-Filip niet te storen.

“Soms vraag ik me af of ik eigenlijk wel een vrij man ben,” zei Jean-Filip tegen hem. “Is het echt nodig om altijd zo’n garde voor de deur te plaatsen?” De zwarte man antwoordde niet en steeg op. “Ja, ja, ik weet het wel,” momperde Jean-Filip terwijl hij naar zijn eigen paard liep, “het is allemaal voor mijn eigen goed’, ‘veiligheid primeert op eigenbelang’, ‘ongemak bestaat niet voor een man met verplichtingen’, enzoverder...” Jean-Filip besteeg ook zijn paard en zei dan: “De hemel behoeft dat ik getuig van een eigen wil en een schram oploop! Maar ik ben geen schooljongen weet je, ik kan voor mezelf zorgen.”

Jean-Filip wendde het paard, maar plots trok de zwarte man een pistool en nog voor Jean-Filip het doorhad, keek hij recht in de loop van een schietklaar pistool. Onmiddellijk sprongen vijf man op Jago af en werd het pistool van de jongen weggericht. Geschrokken keek Jean-Filip de zwarte man aan, maar Griffith stak slechts kalm het pistool weg.

“Nu, probeer u in te denken wat er zou zijn gebeurd als ik niet uw dienaar was,” zei de zwarte man, “en deze mannen thuis waren gebleven.” “Hemel, Jago” zei Jean-Filip, “moest dat nu echt op zo’n manier?” “Hebt u me begrepen of moeten we wachten tot dit eens echt gebeurt vooraleer u me begrijpt?” zei de zwarte man afgemeten. Jean-Filip staarde hem een moment aan. “Al goed,” zei de jongen dan, “ik veronderstel dat je gelijk hebt.”

“Ik hoop dat ik u er niet aan moet herinneren wie u bent,” zei de zwarte man ernstig en Jean-Filip keek wrevelig voor zich uit. “Ja, ik weet

het... Maar als onze vijanden me dood willen, zullen ze daar hoe dan ook een manier voor vinden.” “Ja, en de gevolgen zouden catastrofaal zijn. Uw moeder weet maar al te goed waarom ze u kost wat kost wil beschermen.” “En je hebt er geen idee van wat voor weerslag dat op mij heeft. Hoe zal ik ooit mijn verantwoordelijkheid kunnen nemen als ik geen bewegingsvrijheid heb?” “U zult er mee om leren gaan,” zei de zwarte man enkel.

Jean-Filip zuchtte. “Met jullie is er niks aan te vangen,” mompde hij. De raadgever van de hertogin leek geen commentaar te willen geven en zei enkel: “Uw moeder verlangt u nog te spreken deze avond.” “Deze avond nog?” zei Jean-Filip verrast. Hij wist hoe ziek zijn moeder de laatste tijd was en had gedacht dat ze al lang zou zijn gaan slapen. “Uw moeder kent ook haar verantwoordelijkheden,” zei de zwarte man kortaf alsof hij de gedachten van de jongen had geraden. Dan gaven ze hun paarden de sporen en ze reden Havre uit.

Toen ze eindelijk op het hertogelijke slot waren aangekomen, was Jean-Filip moe genoeg om onmiddellijk zijn bed in te willen duiken. De raadgever toonde desondanks geen spoor van medelijden en nam hem mee naar het hertogelijke salon. Daar was de hertogin tegen alle verwachtingen in nog steeds aanwezig. Jean-Filip maakte een buiging voor zijn moeder en ging dan het salon verder in. Jago bleef in de achtergrond staan.

De hertogin liet Jean-Filip neerzitten en zei dan: “Ik hoop dat je een aangename avond hebt gehad bij dokter Derache?” Jean-Filip dacht onmiddellijk aan Catherina en glimlachte. “Ja, dank u. Met uw toestemming zou ik volgende week nog eens terug willen gaan.” De hertogin fronste haar wenkbrauwen en Jean-Filip verschoot van kleur. Zonder het te beseffen had hij zijn wens uitgesproken om Catherina nog eens te ontmoeten. Hij hoopte nu maar dat zijn moeder niet zou vragen waarom hij zo snel terug wilde naar dokter Derache. Catherina was nu niet bepaald het soort van meisje waar zijn moeder hem mee samen wenste te zien. Gelukkig vroeg de hertogin niks en Jean-Filip haalde opgelucht adem.

“Er is iets dat ik wil dat je bekijkt,” zei de hertogin tegen haar zoon en ze overhandigde hem een dossier. “Wat is dit?” vroeg Jean-Filip terwijl hij het opensloeg. “Het is een dossier dat Jago heeft samengesteld over een interessant adellijk meisje, La Doyenne. Ik zou graag willen dat je het doorneemt en haar ontmoet. Jago heeft al gezorgd voor een invitatie voor het bal van de Franquins.”

Jean-Filip hield onmiddellijk op met lezen en keek zijn moeder stomverbaasd aan. “Excuseer, begrijp ik het goed dat u mij probeert te koppelen aan een huwelijkskandidaat?” “Ze is iemand van goede afkomst en haar vader heeft vrij veel politieke relaties,” zei de hertogin streng, “een goede keuze.”

Jean-Filip voelde het branden onder zijn voeten. “Daar wil ik toch van mening verschillen. De familie en relaties van een persoon maken niet haar geschiktheid uit. Waarom ineens dat besluit om mijn keuzes voor mij te maken?” De hertogin zuchtte. “Omdat jij blijkbaar niet van zin bent ze te maken. Wij zijn bezig met de toekomst van een land, Jean-Filip, niet met jouw persoonlijke genoegens.”

Jean-Filip keek zijn moeder gekrenkt aan, maar begreep waar de kwestie in werkelijkheid om ging. “De clausules,” zei hij en de hertogin knikte bedachtzaam. “De Nechoir is een zet aan het voorbereiden. We willen dat je zo snel mogelijk werk maakt van deze zaak voordat hij zijn slag binnenhaalt.” Jean-Filip keek twijfelend naar het dossier in zijn handen. “Wat is hij aan het voorbereiden?” “Een eigen kandidaat,” zei de hertogin enkel en Jean-Filip knikte begrijpend.

Hij begreep de noodzaak van heel deze discussie, maar verzette zich tegen de manier waarop zijn moeder en haar raadgever hem een keuze opdrongen. Toch wist hij dat hij niet anders kon dan naar hen luisteren, niet zolang hij zelf geen keuze had gemaakt...

Onmiddellijk dacht hij weer aan Catherina en even werd hij wanhopig. Als ze nu alleen maar een titel had gehad... Of politieke invloed... Dan had hij haar openlijk kunnen ontmoeten. Nu zou zijn moeder er alles aan doen om te voorkomen dat hij Catherina werkelijk zou leren kennen.

“Jago zal met je meegaan naar het bal,” zei de hertogin dan. Jean-Filip knikte zwakjes en keek voorzichtig opzij naar de zwarte man. Dat

betekende dat zijn moeder niets aan het toeval wilde overlaten als ze de raadgever meestuurde. Die man zag alles, wist alles en zou er wel voor zorgen dat hij geen millimeter afweek van het pad dat zijn moeder voor hem had uitgestippeld. Dat betekende ook dat hij de eerste weken onder strak toezicht zou staan en het moeilijk zou worden om Catherina ongemerkt te ontmoeten...

Jean-Filip beloofde zijn moeder het dossier te bestuderen en vroeg dan toestemming om zich terug te trekken. Hij ging naar zijn vertrekken en wierp het dossier achteloos weg terwijl hij achter zijn schrijftafel ging zitten. Even keek hij broedend naar een leeg vel papier voor zich. Dan doopte hij zijn pen in inkt en begon verwoed te schrijven.

Naar Catherina.

Hij had besloten dat hij Catherina hoe dan ook opnieuw wilde zien. Tegelijkertijd wilde hij niet dat zijn moeder of haar raadgever er achter kwamen, dus besloot hij dokter Derache als tussenpersoon te gebruiken. Hij zou brieven schrijven naar Catherina en die aan de dokter bezorgen. Dokter Derache zou er op zijn beurt wel voor zorgen dat zijn brieven bij Catherina terecht kwamen zonder dat haar oom het zou merken. Op die manier zouden ze elkaar misschien nog ongemerkt kunnen ontmoeten zonder dat de hertogin het zou ontdekken, of Jago...

Hoofdstuk 2

1. Catherina liep dromerig door de kasteelhoeve van haar oom. Ze dacht aan dat engelengezicht met die blauwe ogen en dat krullend, blond haar. Ze vroeg zich af of ze Jean-Filip nog ooit zou terugzien en of hij nog aan haar zou denken. Het leek niet waarschijnlijk dat ze elkaar nog terug zouden ontmoeten. Hoewel haar oom haar nu ook weer niet opsloot, kwam ze zelden op bals en andere sociale gelegenheden waar de adel elkaar ontmoette. Bovendien leek Jean-Filip van de hoogste adel te zijn.

Catherina werd uit haar gedachten gehaald door het gebulder van haar oom verder in de hal. “Waar is die verdomde nietsnut!” Een van de huishoudsters kwam net voorbij en zij en Catherina keken elkaar even aan. Ze doken onmiddellijk de keuken in en wachtten tot Simon Montfort voorbij was gestoven. “Wat nu weer?” mompelde de meid misprijzend. Catherina zei voor de grap: “Misschien moeten we hem vertellen dat Laurent in Havre zit. Als we geluk hebben dan gaat hij hem achterna en zijn we voor de rest van de dag van hem verlost.” “Zoveel geluk bestaat er niet in dit huis,” zei de meid geïrriteerd en dan keek ze terug naar Catherina.

“Ik heb wat voor u,” zei ze en ze haalde iets vanonder haar schort. Catherina zag dat het een brief was en nam hem verbaasd aan. “Wat is dit?” vroeg ze. De meid haalde de schouders op. “Ik kreeg hem van dokter Derache toen ik deze morgen op de markt was. Hij maakte er een punt van dat ik hem persoonlijk aan u gaf zonder dat uw oom het zou zien.” Catherina keek even naar de naam op de brief en haar gezicht begon plots te stralen. Jean-Filip... Hij was haar dan toch niet vergeten.

Catherina ging vlug naar haar kamer en begon de brief te lezen. Ze herkende Jean-Filip onmiddellijk in de gevatte stijl waarmee hij de brief had geschreven. Hij zei in zijn brief dat hij hun ontmoeting op prijs had gesteld en dat hij haar graag opnieuw zou ontmoeten. Daarom nodigde hij haar graag uit op de vossenjacht van een bevriende edelman.

In eerste instantie was Catherina blij. De jacht zou doorgaan op een dag dat haar oom niet thuis was. Ze zou dus geen problemen hebben om Laurents paard te lenen. Maar dan realiseerde ze zich dat ze nog nooit

aanwezig was geweest op een vossenjacht. Zou ze niet onmiddellijk door de mand vallen? En waar moest ze een jachttenue vandaan halen?

Toch was haar verlangen om Jean-Filip terug te ontmoeten groter dan haar angst voor het onbekende. Ze besloot de oude jachttenue van haar overleden tante op te snorren en te verstellen. Daarna probeerde ze zo veel mogelijk van Laurent te leren over de vormvereisten van een jacht. Dus zo kwam het dat ze een week later op weg was naar de plaats waar de vossenjacht zou doorgaan.

Ze vond de trefplaats zonder problemen en wachtte tussen de andere jagers stilletjes op de komst van Jean-Filip. Toen de partij zich begon klaar te maken voor de jacht, was Jean-Filip echter nog steeds niet verschenen en even was Catherina bang dat hij op het laatste ogenblik verhinderd was.

Ze merkte dat ze wat bekijks had van de andere jagers. Hoewel ze niet probeerde op te vallen, leek ze toch veel nieuwsgierigheid op te wekken. Een aantal van de jagers kwam zelfs naar haar toe om een gesprek met haar aan te knopen en haar uit te nodigen voor een volgende jacht. Catherina bedankte beleefd en bleef hopen op de komst van Jean-Filip.

De jachtpartij was tenslotte gereed om te vertrekken en Catherina wendde dan ook maar haar paard. Op dat ogenblik kwam plots een ruiter op een schimmel naast haar rijden. Jean-Filip knipoogde naar haar en leidde haar voorzichtig weg van het jachtgezelschap zonder dat iemand het zag.

Hij bracht haar naar een open plek in het bos en terwijl het geluid van de jachtpartij verstomde, hielp hij haar af te stijgen van haar paard. “Ik dacht bijna dat u niet zou komen,” zei Catherina opgelucht tegen hem. Jean-Filip zei schertsend: “Ik had nog mijn eigen jachthond af te schudden, daarom was ik wat later. Bovendien wilde ik niet te erg opvallen in het jachtgezelschap. Een aantal van deze hoge heren kent mij en ik zou niet willen dat mijn jachthond er later achter komt met wie ik hier had afgesproken.”

“En wie is die jachthond?” vroeg Catherina geamuseerd. “De raadgever van mijn moeder,” zei Jean-Filip, “De hemel weet hoe graag ik die man zie, maar er is nauwelijks iets dat je kunt doen zonder dat hij er weet van

heeft.” “En u wilde niet dat men wist dat u mij hier kwam opzoeken?” vroeg Catherina.

Jean-Filip aarzelde even. “Wel, laten we zeggen dat mijn moeder een voorkeur heeft voor lichtelijk verwaande, saaie en zeurderige dames als het op mijn kennissenkring aankomt. Ik ben bang dat ze geschokt zou zijn gezien u nauwelijks aan dat ideaalbeeld beantwoordt.” Catherina lachte. “U mag ook eerlijk zijn en gewoon zeggen dat u bang bent te worden gezien in de aanwezigheid van iemand zonder naam of positie.” “Dat zou ik nu ook weer niet zeggen,” zei Jean-Filip. “Ik heb u daarnet vanuit de schaduw bekeken. Ik denk dat u een heel goede indruk heeft gemaakt op onze aanwezige medejagers.

Ik hield me meer op de achtergrond om er voor te zorgen dat ze niet zagen op wie u wachtte.” “Hebt u zo’n slechte reputatie?” vroeg Catherina plagerig. “Enorm,” zei Jean-Filip, “volgens de adellijke elite van Lenion bestaat er geen grotere schurk dan ik. Alleen het idee al dat een respectabele jongedame zoals u zich inlaat met mij zou uw naam slecht doen...”

Ze lachten en Jean-Filip haalde een deken uit zijn zadeltas. Even later zaten ze naast elkaar op de grond en spraken over koetjes en kalfjes. “Ik ben verrast dat uw oom u naar deze jacht heeft laten komen,” zei Jean-Filip. Catherina grinnikte. “Wel, ik heb nu niet echt zijn toestemming gevraagd... Ik heb gewoon mijn neef zijn paard ‘geleend’ en ben weggereden zodra mijn oom het huis uit was.”

Jean-Filip keek haar verbaasd aan. “Meent u dat werkelijk? Bent u niet bang dat er wat zwaait als u terug thuis komt en uw oom merkt dat u weg bent?” “Oh, ten huize Montfort zwaait er altijd wel wat, zelfs als er geen reden is... maar mijn oom is niet geneigd er erg op te letten wie er wel of niet thuis is. Ik denk dat hij vindt dat de enige belangrijke aanwezigheid in zijn huis, hijzelf is.”

Jean-Filip schudde het hoofd vrolijk. “U bent werkelijk nergens bang voor, is het niet? Als ik er alleen al aan denk dat u ’s nachts zonder enige begeleiding door Havre durft te rijden om dokter Derache te bezoeken...” “Mijn vader heeft me geleerd voor niks bang te zijn,” zei Catherina,

“bovendien heb ik ’s nachts ook altijd een pistool bij me om dat aan andere mensen duidelijk te maken.”

“Jij hebt een pistool?” zei Jean-Filip verbaasd. Catherina knikte. “Niet dat het werkt, maar dat weet niemand anders natuurlijk.” Jean-Filip knipperde met de ogen. “Dat is pas echte moed. Heb je nooit iets meegemaakt ’s nachts?” “O, de weg naar Havre is erg veilig, daar hebben de soldaten van zijne majesteit de Bethune wel voor gezorgd.” “Toch is ongevaarlijk wel wat anders...” Catherina haalde de schouders op. “Toen mijn vader nog leefde, ging ik dikwijls mee met hem aan boord. Wat je leert op zee bereidt je voor op de ergste gevaren.” “Doe me er aan denken dat ik jou nooit een strobreed in de weg leg,” zei Jean-Filip.

Jean-Filip begon te vragen naar alles dat ze aan boord van de *Megafor* had meegemaakt en Catherina vertelde honderduit. Hoewel het schip allang niet meer in bezit was van de familie, was Catherina het nooit vergeten. De gelukkigste tijd van haar leven was aan boord van dat schip geweest en hoewel ze nooit lange zeereizen had gedaan, was ze altijd van de zee blijven houden.

Ze miste het leven aan boord van het schip, zei ze, en de ruige zeelieden... Jean-Filip vroeg of er ook zeelui uit Wails op de *Megafor* hadden gewerkt. Catherina vertelde dat ze zich de *Megafor* niet kon voorstellen zonder wat Welshen aan boord. Het waren zij geweest die altijd de boel aan boord van het schip opvrolijkten met verhalen en muziek en het was dan ook van hen dat Catherina haar eerste woordjes Welsh had geleerd.

Het was niet ongewoon voor een Lenioons schip om Welshen aan boord te hebben. Hoewel ze de reputatie hadden arme knakkers te zijn, waren ze goede zeelui en harde werkers. Veel had er mee te maken dat Wails zelf een lange geschiedenis van zeevaart had gehad. Pas nadat een tiran aan de macht was gekomen, was daar veel aan veranderd. De meeste schepen waren opgevorderd als oorlogsschepen en wie daar niet op wilde werken, had niet veel andere keuze dan in het buitenland te gaan werken. Velen waren dan ook weggetrokken uit Wails om aan de armoede en het geweld te ontsnappen en werkten nu op buitenlandse bodems. Terugkeren konden ze helaas niet, want de Welshe grenzen waren sinds jaar en dag

afgesloten en wie het land verliet kon dan ook niet ongestraft terug binnenkomen. Vele Welshen zwierven dan ook doelloos rond, hopen op betere tijden in hun eigen land.

Terwijl Catherina aan het spreken was, viel het haar opnieuw op hoe weinig Jean-Filip over zichzelf vertelde. Af en toe zei hij wel eens iets over zijn moeder waar hij blijkbaar veel van hield, maar voor de rest hield hij zich op de vlakte. Catherina vroeg zich af waarom dat zo was. Wat kon hij te verbergen hebben dat hij niet wilde zeggen wie hij in werkelijkheid was? Dat hij van hoge adel was, wist ze intussen wel. Dat merkte ze aan elk gebaar dat hij maakte. Maar waarom wilde hij dan niet zijn naam zeggen? Catherina besloot er niet op in te gaan. Ze vertrouwde erop dat Jean-Filip goede redenen had om erover te zwijgen. Bovendien kon ze te goed met hem opschieten om zijn dag te willen vergallen.

Ze begonnen te spreken over andere onderwerpen. Jean-Filip merkte dat, hoewel Catherina zo weinig opvoeding had gekregen, ze toch goed op de hoogte was van de politieke situatie in het land. Ze spraken ongegeneerd over adellijke families, hun machtspositie en invloed. Jean-Filip begreep dat Catherina ondanks haar oom niet wereldvreemd was. Ze wist bijvoorbeeld goed dat de naam Montfort nog altijd veel betekenis had in Lenion. De grafelijke titel was nog steeds veel waard en in goed beheer zou de familie weer de reputatie kunnen krijgen die ze vroeger had. Helaas, zo bleek, zou noch Simon Montfort, noch zijn opvolger er ooit in slagen die reputatie terug te krijgen.

De zaken zouden anders liggen als Catherina de wettelijke erfgenaam was geweest van het graafschap. Maar het testament dat bepaalde dat Catherina de opvolger van haar vader was, was al lang geleden verdwenen. Catherina vermoedde dat haar oom het testament van kapitein Montfort had laten vernietigen, maar zeker was ze niet.

Jean-Filip vroeg zich af of hij kon achterhalen wat er met dat testament was gebeurd. Gemakkelijk zou dat niet zijn, want als hij informatie nodig had, vroeg hij dat meestal aan Griffith Jago. Als Jean-Filip zich nu echter op de raadgever zou durven te beroepen, zou die gegarandeerd vragen waarom Jean-Filip zich met haar inliet en hem

misschien verbieden haar nog te zien. Jean-Filip vreesde dat als hij Catherina wilde helpen, hij het op eigen houtje zou moeten doen.

Plots hoorden ze het geluid van blaffende honden. Catherina en Jean-Filip realiseerden zich dat het jachtgezelschap terug was gekomen. Jean-Filip stond verveeld op en zei: “Ik vrees dat ik even gedag zal moeten zeggen aan de heren en dames. Mijn moeder weet dat ik op jacht ging en als ze verneemt dat niemand mij hier heeft gezien, zal ze zich vragen beginnen stellen. Misschien kan jij best hier blijven. Dan weten ze niet dat we hier bij elkaar waren. Ik zal wel zeggen dat ik de jachtpartij niet kon vinden en hier wat alleen heb rondgereden.” Jean-Filip nam zijn paard en zei: “Ik ben zo terug.”

Catherina knikte en verschool zich achter een boom. Ze zag Jean-Filip naar een wat oudere edelman toegaan. Ze hoorde niet alles van wat hij zei, maar ze begreep wel dat hij zich aan het excuseren was voor zijn laattijdige aankomst en dat hij uitlegde waarom hij het jachtgezelschap niet had kunnen vinden. De oudere edelman bromde dat het in orde was. Jean-Filip bedankte hem en wou toen doorgaan, maar de oudere man hield hem tegen. “Jongheer Lacroix,” zei de man. Catherina verstijfde toen ze die naam hoorde. “... iemand voor u...”

Hoe had die man, Jean-Filip genoemd?

“...vraagt u terug te gaan naar het hertogelijke slot...”

Lacroix?

“...belangrijk...”

Catherina hoorde de rest nauwelijks. “Wat was ik dwaas,” dacht ze bitter. Hoe had ze niet kunnen weten wie hij was? Elk woord dat hij zei, had haar verteld wie en wat hij was: Jean-Filip Lacroix, zoon van de hertogin Elizabeth Lacroix en bloedverwant van de overleden koningin Antoinette La Fontaine... De kroonprins van Lenion... Catherina keerde zich snel om en liep naar haar paard.

Jean-Filip wachtte intussen ongeduldig tot de oudere edelman gedaan was met zijn verhaal. Uiteindelijk namen ze dan afscheid en keerde Jean-Filip terug naar het bos. Toen hij op de plaats kwam waar hij Catherina had achtergelaten, merkte hij ineens dat ze er niet meer was. Even was hij verbaasd, dan vroeg hij zich af of hij soms iets had gezegd dat haar had

weggejaagd. Plots werd het hem koud rond het hart. Hij realiseerde zich dat de oudere man hem bij naam had genoemd en dat Catherina wellicht binnen gehoorsafstand had gestaan.

Vlug liep hij naar zijn paard en hoopte nu maar dat Catherina nog niet zo ver was gereden. Even wist hij niet welke richting ze was gegaan. Hij gokte en reed het jachtpad af. Daar zag hij haar inderdaad rijden en snel spoorde hij zijn paard aan. Catherina keek om en stopte toen ze hem zag aanstormen. Het had geen zin om hem te ontwijken, dus wachtte ze hem liever op.

“Catherina,” zei Jean-Filip buiten adem toen hij eindelijk naast haar stond. Catherina zei niks en sloeg de ogen neer. Even zonk de moed hem in de schoenen.

“Catherina, niet weggaan,” zei Jean-Filip. Catherina glimlachte troosteloos. “Het spijt me,” zei ze zacht, “maar ik denk dat ik wel moet.”

Jean-Filip beet op zijn lip. “Ik wil het niet.”

“Misschien niet,” zei Catherina, “maar er is weinig keuze. Ik denk niet dat uw moeder het op prijs zou stellen als ze hoorde dat u deze dag in het gezelschap hebt verkeerd van een meisje zonder titel.”

Jean-Filip sloeg de ogen neer. Ze had gelijk natuurlijk, dat had hij vanaf het begin geweten, maar zijn hart vertelde hem iets anders.

“Catherina, als je weggaat zie ik je nooit meer terug.”

“Ja,” zei ze zacht, “dat zou inderdaad wel eens het geval kunnen zijn.”

“Alsjeblieft, blijf dan toch nog even.”

Catherina keek om naar de weg. “Weet u,” zei ze, “ook ik heb verhalen gehoord over de opvolging in Lenion. Koningin La Fontaine stierf voordat zij en koning de Bethune kinderen kregen. De koninklijke lijn liep via de koningin dus is er geen rechtstreekse afstammeling. De Lacroix’ zijn het meest verwant aan de koninklijke familie maar het is niet omdat de koning kinderloos is dat u automatisch kroonprins bent.

Na de dood van de koningin wierpen allerhande partijen zich op als kandidaat. Er brak bijna een burgeroorlog uit toen de ene baronie zich tegen de andere opwierp. Koning de Bethune en hertogin Lacroix schoven u naar voren als compromis. De baronieën konden daar beter mee leven dan met een opvolger van een mededinger en gingen akkoord. Maar de

voorwaarde was dat wie de koning ook zou opvolgen, ook gehuwd moest zijn. Men wilde geen herhaling waarbij er opnieuw geen opvolger zou zijn. En zolang u niet bent gehuwd, ben u niet officieel de troonsopvolger. De hertogin en koning de Bethune zijn dan ook heel voorzichtig wat uw kennissenkring betreft.”

“Ik ken de clausules als geen ander,” zei Jean-Filip, “maar dat betekent niet dat jij daarom moet weggaan. Elke dag word ik omringd door de ergste hielenlikkers en slippendragers. Geen moment kan ik het me permitteren te vergeten dat ik een troonopvolger ben. Alleen bij jou kan ik zijn wie ik ben. Hoe zou ik iemand als jou ooit kunnen laten gaan?”

Catherina keek hem gepijnigd aan. “Je moeder is hertogin Elizabeth Lacroix van Carnières. Samen zijn koning de Bethune en je moeder een onverbreeklijke twee-eenheid die het land in het gelid houden. Alles wat zij doen, doen ze voor Lenion. Jean-Baptiste I de Bethune, is de koning van ons land, hertogin Lacroix de bestuurder van een hertogdom dat een derde van dat land beslaat. Geen van beiden kan zich veroorloven ooit een fout te maken. Hun grootste verantwoordelijkheid is de toekomst van Lenion en een stuk van die toekomst ben jij, Jean-Filip. Ze hebben je opgeleid om koning de Bethune te kunnen opvolgen, ze zullen er ook voor zorgen dat je niks doet dat die toekomst in gevaar kan brengen...”

Jean-Filip zag de tranen in haar ogen opwellen en legde zijn hand op haar wang. “Dan zal ik hen voor een keer in mijn leven ongehoorzaam zijn. Ik respecteer mijn moeder, maar ik zal niet laten bepalen wie ik wel of niet mag zien. Ik wil je niet zomaar laten gaan, Catherina. Schrijf me, zoveel je kan. Mijn moeder hoeft het niet te weten. Ik zal ervoor zorgen dat we elkaar nog zullen zien...”

Catherina aarzelde en dan zei ze ja.

2. In het hertogelijke slot ruimde de kamerdienaar Georges ongemakkelijk de resten van een avondmaal weg. De dienaar hield niet van het donkere bureau maar hij had nu eenmaal geen keuze. Hij kon nooit meer terug naar zijn oude leven en deze kamer was het enige dat hij nog kende. Toch voelde hij zich al lang niet meer zo onbehaaglijk als hij zich in het begin had gevoeld. Hij was intussen gewend geraakt aan de

macabere sfeer in het bureau en begon onverschillig te worden voor zijn vroegere omgeving. Hij kende nog alleen deze wereld, de grillen van zijn meester en de drang tot overleven. Oude vrienden werden als een bedreiging voor zijn gezondheid ervaren. Nieuwe vrienden wilde hij ook niet maken. En alles wat hij hier zag, verstopte hij, voor zichzelf en voor anderen.

Georges voelde de donkere ogen in zijn rug terwijl hij de tafel terug schikte. Hij wist het wanneer zijn meester iets van hem verlangde en hij keerde zich om naar de zwarte man. “Ja, mijn heer?” Even leek het alsof hij in het niks had gesproken. Dan leunde de zwarte man naar voren en viel er licht op dat witte gezicht. Georges zag een viervingerige hand met een brief naar voren reiken. ‘Je weet wat je moet doen,’ leek die hand te zeggen. Georges nam de brief aan. Soms was het griezelig zoals de zwarte man zichzelf kon doen verstaan.

De donkere figuur leunde terug achterover in zijn zetel en leek in het duister te verdwijnen. “...Je diensten zijn verder niet meer nodig,” zei de zwarte man plots onverwacht. Even verstijfde Georges, maar dan begreep hij dat de zwarte man enkel bedoelde dat zijn diensten niet meer nodig waren voor de rest van de dag. Georges keek om naar de hertogin die in de andere hoek van de kamer zat. Ze knikte en Georges trok zich met een buiging terug. Toen hij de kamer verliet, kon hij maar een ding bedenken: dat hij weer een dag langer had geleefd.

De hertogin Lacroix zag de dienaar met gemengde gevoelens vertrekken. “Moet je zo bruut met hem zijn?” vroeg ze aan de zwarte man. Griffith antwoordde niet en de hertogin zuchtte. Het was tenslotte haar zaak niet.

“Ik heb het dossier gelezen over dat meisje dat je voor Jean-Filip had uitgekozen,” zei de hertogin dan.

De raadgever bewoog niet.

De hertogin zei: “Blijkbaar is dat meisje de dochter van Guillaume Montfort.”

“Ja,” zei de raadgever.

“Dat wist ik niet,” zei de hertogin.

De raadgever haalde de schouders op. “Doet het er aan toe?”

“Nee,” zei de hertogin, “wellicht niet... Maar het maakt de zaak wel boeiend.” En dan: “Denkt mijn zoon nog steeds dat we hem aan het andere meisje proberen te koppelen?”

“Ja.”

“Dus hij heeft er geen idee van dat die ontmoeting bij dokter Derache opgezet spel was?”

“Nee.”

“En hoe reageert hij op haar?”

“Goed...”

“Heeft hij haar intussen nogmaals ontmoet?”

“Ja, tijdens een vossenjacht.”

“En?”

“Ze zijn intussen ook naar elkaar beginnen schrijven.”

“Werkelijk?” zei de hertogin. “Dan moet ze hem inderdaad interesseren.”

De raadgever verpinkte niet. “Verboden vruchten smaken beter dan andere.”

De hertogin kon dat enkel beamen.

“En zij?” vroeg de hertogin. “Zal zij ons spel meespelen?”

“Dat zal ze.”

“Zal ze haar verantwoordelijkheden aankunnen?”

“Ja.”

“En als ze het niet kan? Wat zijn de alternatieven?”

“Die zijn niet nodig,” zei de raadgever.

“Oh? Waarom niet?”

“Montfort voldoet.”

De hertogin fronste de wenkbrauwen.

“Dat meisje moet wel bijzonder zijn dat je zo zeker van je zaak bent.”

“Misschien.”

De hertogin ging er niet op in en zei dan: “Wat met het testament? Volgens je dossier is ze de erfgename van een behoorlijk fortuin. Zal je er voor zorgen dat ze dat ook in handen krijgt?”

“Ja.”

“Wanneer maak je er werk van?”

“Ik wou wachten,” zei de raadgever.

“Wachten?” zei de hertogin. “Moet dit niet zo snel mogelijk worden geregeld?”

“Misschien, maar er zijn redenen om te wachten.”

“Welke dan?”

“Jean-Filip. Vroeg of laat zal hij ook op zoek gaan naar dat testament.”

“En dan?”

“Dan wil ik niet dat hij uiteindelijk ontdekt dat wij het hebben.”

“Juist... Dat zou onze betrokkenheid verraden en hem een afkeer kunnen doen krijgen van het meisje.”

“Ja...”

“Wat stel je dan voor, Jago?”

“Dat we wachten tot hij zelf het initiatief neemt om dat testament te zoeken. Hij zal daarvoor beroep doen op zijn eigen mensen.”

“...en eens hij dat doet, neem jij het onderzoek op je?”

“Ja.”

“Zonder dat Jean-Filip het te weten komt?”

“Hij zal het niet te weten komen...”

De hertogin overdacht even dat plan.

“Hoe kan je er zeker van zijn dat Jean-Filip ook op zoek zal gaan naar dat testament?”

“Dat zal hij,” zei de raadgever rustig.

“Waarom?”

“Omdat hij ook weet dat Montforts huidige stand een beletsel is voor een huwelijk.”

“Ja, maar waarom zou hij haar willen huwen? Hij moet haar geen titel geven om haar als maîtresse te houden.”

“Hij ziet meer in Montfort dan een maîtresse.”

“Hoe kan je daar zeker van zijn?”

“Ik ken Jean-Filip,” zei de raadgever eenvoudig.

“Ik ken mijn zoon ook goed,” zei de hertogin, “en het zou me verbazen als dat waar is.”

De raadgever haalde enkel de schouders op.

“We zullen zien,” zuchtte de hertogin. “Zelfs al draait het op niks uit, dan nog kan het geen kwaad. Het meisje is de dochter van Montfort. Kapitein Montfort was ons altijd toegewijd, dus is dit wel het minste dat we voor zijn dochter kunnen doen...”

De raadgever zei niks.

De hertogin bleef nog een half uur langer in de vertrekken van de raadgever en dan vertrok ze weer. Griffith bleef achter en zette zich voor een raam om naar buiten te kijken. Hij bewoog niet en het leek alsof hij zijn ogen geen enkele keer van het binnenplein afnam. Toen draaide hij zich om. Hij liep de vertrekken uit en stapte rustig door de gangen van het hertogelijke slot. Uiteindelijk bleef hij staan aan een deur en wachtte.

Even later verscheen een neuriënde jonge man in een wit kostuum. Hij was zeker meer dan een hoofd groter dan de zwarte man, maar toen hij Griffith zag staan, trok hij toch even bleek weg. “Ridder Jago,” stamelde Jean-Filip, “wat doet u hier nog op dit late uur?” “Ik zou hetzelfde aan u kunnen vragen,” zei de zwarte man toonloos. Even wist Jean-Filip niet of hij de waarheid moest vertellen. Toen bedacht hij dat de raadgever er toch achter zou komen als hij zou liegen en hij zei: “Ik ben naar Havre gegaan, om dokter Derache op te zoeken. Ik had mijn escorte bij...” De zwarte man knikte. “Ik was ingelicht...” Dat dacht Jean-Filip al. Van zodra hij zijn moeder ook maar zei dat hij weg zou gaan, was de raadgever al op de hoogte en omgekeerd. Soms leek het alsof er geen onderscheid was tussen zijn moeder en de raadgever. Ze dachten hetzelfde, wilden hetzelfde, deden hetzelfde...

“Hoe was uw bezoek aan dokter Derache?” vroeg de raadgever. “Aangenaam, als altijd,” zei Jean-Filip behoedzaam want hij wilde niet dat Griffith te weten zou komen dat Catherina er ook was geweest. “Was er een bepaalde reden waarom u mij niet wilde meenemen?” vroeg de zwarte man.

Jean-Filip wist wel beter dan open kaart te spelen en zei: “Ja, ik wist dat je een afspraak met mijn moeder had deze avond en ik dacht dat je daar wel de voorkeur aan zou geven. Was er een bepaalde reden waarom ik daar niet bij mocht zijn?” “Ja,” zei de raadgever. Jean-Filip wachtte op een uitleg, maar de raadgever was blijkbaar niet van plan om nog meer te

zeggen. Jean-Filip fronste de wenkbrauwen maar wist dat hij het niet moest wagen meer te vragen.

“Hebt u intussen nog gesproken met juffrouw La Doyenne?” vroeg de raadgever plots. Jean-Filip moest zich inhouden om geen gezicht te trekken. Juffrouw La Doyenne was de jongedame waar zijn moeder hem probeerde aan te koppelen. Alleen haar naam al irriteerde Jean-Filip mateloos. In tegenstelling tot Catherina was juffrouw La Doyenne een saai wicht zonder persoonlijkheid. Het enige waar ze zich mee bezig hield was etiquette en voor de rest was haar hoofd zo leeg als een fles in de handen van een dronkaard.

“Ja, dat heb ik,” zei Jean-Filip, want hij was wel zo verstandig om niet te laten blijken hoe weinig het meisje hem interesseerde. Pro forma had hij haar een brief geschreven om haar te bedanken voor haar gezelschap op het bal van de Franquins en zij had hem een even boeiende brief teruggeschreven. Daarmee hoopte Jean-Filip verlost te zijn van zijn moeders plannen voor de volgende twee weken.

“Heel goed,” zei de raadgever, “ik hoop binnenkort meer hierover te horen van u.” Jean-Filip knikte kort en de raadgever nam daarmee genoegen. De zwarte man keerde zich om en liep even ongestoord de gang uit als hij was gekomen.

Jean-Filip keek hem verveeld na. Alleen al de naam van La Doyenne had zijn bloed doen koken. Hij moest zo snel mogelijk werk maken van het Montfort testament, besepte Jean-Filip, zodat Catherina tenminste zijn gelijke was. Hij had er een tijdje over gedaan om te bedenken hoe hij het best te werk kon gaan, maar na het gesprek met de raadgever was hij tot de conclusie gekomen dat hij niet langer kon wachten.

Hij riep een van zijn trouwste bedienden bij zich en droeg hem op te achterhalen wat er met het Montfort-testament was gebeurd. “Maar let wel,” zei Jean-Filip, “ik wil niet dat er ook maar iemand binnen het slot er achter komt dat ik je deze opdracht heb gegeven, zeker niet mijn moeder. Gebruik welke contacten je ook maar wilt en spendeer zoveel geld je wilt, maar laat het hertogelijke slot erbuiten...” De bediende knikte en beloofde het.

3. Catherina's neef Laurent - de nietsnut zoals zijn vader hem noemde - waggelde naast zijn paard door de straten van Havre. Hij had zich een hele avond liggen voltanken en het was eigenlijk verwonderlijk dat hij nog op zijn benen kon staan. Laurent strompelde verder zonder er zich van bewust te zijn dat hij niet in het mooiste deel van Havre liep. Hij had nauwelijks een cent op zak, maar dat wisten de dieven uit de buurt niet. Verraderlijke oogjes gluurden dan ook naar de jonge edelman en hielden hem en het goudbrokaat op zijn kleren goed in het oog. De dronken jongen moest een gemakkelijk slachtoffer lijken voor de zakkenroller en dat zou hij al snel merken.

De zakkenroller sloop achter Laurent aan en haalde zijn mes boven. Laurent lalde intussen een dronkemansliedje tegen zijn paard en had er geen idee van wat hem boven het hoofd hing. De zakkenroller liep tot achter Laurent en hief zijn mes op.

Plots voelde de zakkenroller dat hij bij de kraag werd gegrepen en het volgende moment lag hij in de modder. Gehaast draaide hij zich om en toen zag hij een zwarte gestalte vervaarlijk boven hem uittorenen. "Hij is van mij, pak je biezen," grauwde een stel beestentanden. De zakkenroller verstijfde van angst. "Nu!" Dat liet de zakkenroller zich geen tweede keer zeggen. De man schoot recht en nam het hazenpad.

Laurent zag de zakkenroller met de staart tussen de benen verdwijnen en keek dan op naar de andere man. "Wie ben jij?" vroeg hij schaapachtig. De zwarte man antwoordde niet, maar greep Laurent bij de schouder en sleurde hem achter zich aan naar veiligere oorden. Tien minuten later zat Griffith samen met zijn bezopen beschermeling veilig in een kroeg.

"Wie ben jij?" herhaalde Laurent toen ze neerzaten aan een tafel. De vreemde zwarte man antwoordde niet, maar wenkte een barmeid. "Geef 'm een kan wijn." Daar had Laurent wel oren naar en hij nam zijn kompaan nieuwsgierig op. Hij vond dat dat witte gezicht iets griezelig had, wellicht door het litteken onder zijn oog, maar Laurent was al veel te dronken om zich er echt van bewust te zijn.

Laurent wachtte tot het barmeisje terugkwam met de kruik en sloeg dan in één teug een glas wijn achterover. Hij zuchtte gelukzalig en zette het glas terug neer. De zwarte man keek Laurent even strak aan. "Jij bent

de zoon van Simon Montfort.” Laurent fronste de wenkbrauwen. “Ken ik jou?” Griffith schoof een zilverling naar hem toe. “Ken je dit?” Laurent keek met grote ogen naar het geldstuk. “Zeker, wij zijn beste vriendjes.” “Neem het.” Laurent grinnikte en liet het zich geen tweede keer zeggen. “Nu ben jij ook mijn vriendje.” Griffith knikte.

“Je vader had een oudere broer.” “Zeker weten.” “Ik wil weten waar zijn testament is.” Laurent keek geschrokken op. In aanmerking genomen hoe dronken hij was, begreep Laurent onmiddellijk waar het over ging. “Daarvoor moet je niet bij mij zijn,” zei hij stroef, maar niet fris genoeg om indruk te maken. De zwarte man grijnsde en Laurents haren rezen ten berge. “Ik weet niet...,” murmelde hij en plots was hij vergeten wat hij wilde zeggen. Hij schonk zich nog wat wijn uit en keek met een bedenkelijke blik naar zijn glas.

Griffith wachtte en liet hem drinken. Dan leunde hij voorover en met een duivels gezicht siste hij: “Ik weet van jou en dat meisje.” Laurent keek verbijsterd uit zijn ogen en leek op slag nuchter. “Wat?” De zwarte man leunde terug naar achter en liet zijn woorden doordringen. “Hoe komt het dat de gravenzoon Montfort zonder geld door de straten loopt?” “Wat zei je daar juist? Over mij en... en Zoë?” “Drink nog wat,” zei de donkere man en hij schoof Laurent nog een zilverling toe.

Laurent raakte volledig de draad kwijt en deed wat hem gezegd werd. Hij nam de zilverling en dronk de resterende wijn op. Als hij op weg was om te ontnuchteren, was hij dat punt alweer terug voorbij. Hij bestelde een nieuwe kan wijn en staarde voor zich uit. Na verloop van tijd wist hij niet meer waar hij aan het denken aan was en keek suf op. De donkere man zat nog steeds voor hem. Hij gaf Laurent de kriebels, maar hij had een vaag idee dat zijn geld op was en dat de zwarte man zijn rekening zou betalen als hij maar braaf was.

Griffith wachtte af, rustig.

“Het testament,” mompelde Laurent, “o ja, daar waren we over bezig.” De jongen zakte weg op zijn stoel. Laurent voelde een zekere weerstand in zijn achterhoofd, een belletje dat gevaar betekende. Maar hij wist dat hij nog in veel groter gevaar zou zijn als de vreemdeling een onderonsje had met zijn vader.

“...Mijn vader heeft dat testament laten wegbergen,” zei Laurent tenslotte, “en ik voel er niet voor hem te vragen waar.” De zwarte man keek hem afwachtend aan. “En wat zou ik ook?” snauwde Laurent tegen hem. “Als m’n vader sterft dan gaat zijn geld naar mij en kan niemand er iets aan doen. Maar ik ben niet zo bang als die schijter. Als ik graaf ben, dan laat ik dat testament onmiddellijk verbranden en dan kan er niemand mijn geld nog ooit aanraken.”

Griffith keek hem bedaard aan. “Dus het bestaat nog?” zei de vervaarlijk kalme stem. Laurent knikte dronken. “Ja, maar wat gaat jou dat aan? Ken je mijn nicht?”

Griffith antwoordde niet en vroeg dan: “Wat zal je met haar doen als je vader dood is?” Laurent snoof. “Ik veronderstel dat ze dan wel al getrouwd zal zijn...

Ik weet in ieder geval dat ze iemand ziet op het ogenblik.”

“Zo?”

“Ja, soms krijgt ze van het personeel brieven toegestopt... Waarschijnlijk van haar vrijer. Het personeel probeert het verborgen te houden, maar dan zullen ze toch eerst moeten leren niet zoveel onder elkaar te tateren. “

“Ah... En weet zij dat jij dat weet?”

Laurent haalde de schouders op. “Waarom zou ik het haar vertellen?”

“En je vader? Heb je hem daar nooit over ingelicht?”

Laurent keek troebel in zijn kroes. “Nee...”

“Waarom niet? Zou je vader je er niet heel dankbaar voor zijn? Je er geld voor geven?”

Geïrriteerd zette Laurent zijn kroes neer. “Dat weet ik!” En dan wat rustiger: “Misschien...”

Griffiths mond krulde. “Misschien... wil je dat ik het hem vertel?” “Nee!” riep Laurent en hij schrok van zijn eigen reactie. Je deed gewoon zoiets niet, niet als het om Catherina ging... Dan herstelde hij zich: “Ze is de moeite niet waard...”

Griffith keek hem geamuseerd aan, maar hij zei niks.

“Wat wil jij trouwens van haar?” snauwde Laurent.

“Interesseert je dat?”